

Arrest

nr. 83 142 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 27 augustus 1958, afkomstig van Lusarat. U huwde in uw herkomstland op wettelijke wijze met S. A. en samen kregen jullie 3 zonen: H.A. (O.V. X), N. A. (O.V. X) en Z. A. (O.V. X). Tijdens de lokale verkiezingen van 31 mei 2009 kreeg uw oudste zoon H. problemen met handlangers van A. S., die uw zoon wilden verplichten om met een vervalst paspoort zijn stem uit te brengen. Uw zoon bedacht zich uiteindelijk, omdat hij besepte dat hij onwettige daden zou stellen. Daarom werd hij gevisieerd. Hij werd opgepakt en samen met uw broer bemiddelde u voor zijn vrijlating. U vond het veiliger dat uw zoon Armenië zou ontvluchten. Hij vluchtte naar Europa, in casu België, waar hij op 9 juni 2009 asiel vroeg. U bleef met uw andere gezinsleden achter; u hoopte dat de problemen zichzelf zouden oplossen. Toch bleven handlangers van A.S. u en uw gezinsleden terroriseren. Uw 2 andere zonen werden enkele

keren opgepakt. Op 7 november 2010 vielen handlangers van A. S. bij u thuis binnen. Ze eisten dat u de verblijven/ of schuilplaats van uw oudste zoon H. zou kenbaar maken. Uiteindelijk verdwenen uw belagers en ze namen uw paspoorten en die van uw gezinsleden mee. U zou zich nadien nog melden bij de paspoortdienst om een nieuw paspoort aan te vragen, maar dat werd u geweigerd met de mededeling dat u uw paspoort maar moest recupereren van degenen die het u hadden afgepakt. Op 3 mei 2011 kenden de problemen met de handlangers van A.S. een hoogtepunt. 's Nachts werd er bij u thuis aangeklopt. U verklaart dat uw echtgenoot en 2 zonen op dat ogenblik sliepen. Uzelf opende de deur voor 2 onbekende mannen. Door het tumult dat kort daarop ontstond, werden uw echtgenoot en 2 zonen wakker. Uzelf werd geboeid, zodat u belet werd om het huis te ontvluchten en hulp te gaan zoeken. Uw echtgenoot werd 3 keer met een mes in de borst gestoken en daarbij verloor hij zeer veel bloed. Uw zoon N.wilde tussenbeide komen en daarbij werd hij zelf in het been gestoken. V.A., een ander familielid, werd gealarmeerd. Hij zou uw echtgenoot, samen met uw zoon N., naar een ziekenhuis in Erevan brengen, maar nog voor zijn aankomst in het ziekenhuis overleed uw echtgenoot. Op 17 augustus 2011 werd uw jongste zoon Z. op de binnenplaats van uw woning door 2 onbekenden aangesproken. Ze nodigden hem uit voor een gesprek en vroegen hem daarom in een wagen te stappen. Eens hij in de auto zat, kreeg uw zoon te horen dat hij legerdienst zou moeten vervullen in de plaats van een zekere A. S., die ook behoorde tot de clan van A.S. Uw zoon werd naar een legerkazerne in Khatchik (regio Vaik) gebracht. Hij verbleef er zowat één tot anderhalve maand en toen slaagde hij erin te vluchten. Voor uzelf was de maat intussen vol en nog tijdens de afwezigheid van uw jongste zoon, organiseerde u uw vlucht uit Armenië. Op 3 oktober 2011 verliet u Armenië samen met uw 2 jongste zonen. Per bus reisde u naar een onbekende plaats in Rusland. Van daaruit vloog u, via Warschau, naar België. Op 12 oktober 2011 kwam u met uw beide zonen aan in België en nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de bevoegde instanties. 1

Uit uw verklaringen en deze van uw zonen N. A. (O.V. 6.895.579) en Z. A. (O.V. 6.895.583), blijkt dat jullie zich voor huidige asielaanvraag beroepen op de verklaarde problemen van uw oudste zoon H. A.(O.V. 6.443.583), die op 9 juni 2009 asiel vroeg in België.

In het kader van uw asielaanvraag legt u geen enkel (identiteits)document voor.

B. Motivering

Er moet vooreerst opgemerkt worden dat uw oudste zoon H. A. (O.V. 6.443.583) reeds op 9 juni 2009 asiel vroeg in België. Hij beriep zich op problemen met handlangers van een zekere A. S., een machtig politicus/oligarch. Welnu, aangezien werd geoordeeld dat de asielaanvraag van uw oudste zoon een kennelijk bedrieglijk karakter had, werd hem bij beslissing van 2 december 2009 de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze beslissing werd door uw zoon beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 april 2011 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Welnu, uit uw verklaringen (CGVS, p.7-8) in het kader van uw huidige, in casu eerste asielaanvraag, blijkt dat u zich beroept op problemen in de nasleep van de door uw oudste zoon H.A. (O.V. 6.443.583) beweerde vervolgingsfeiten, die voor hem de aanleiding waren om Armenië te ontvluchten. Aangezien werd geconcludeerd dat in zijn hoofde geen sprake was van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Weliswaar maakte u tijdens uw verklaringen voor de asielinstanties gewag van nieuwe, ernstige vervolgingsfeiten, maar dienaangaande werd een dermate ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld, zodat kan besloten worden dat uw persoonlijke asielaanvraag een onmiskenbaar frauduleus karakter heeft.

Uit uw verklaringen kon immers afgeleid worden dat de dood van uw echtgenoot op 3 mei 2011 een ingrijpende gebeurtenis was in uw beslissing om uw herkomstland definitief te ontvluchten; uw echtgenoot werd door handlangers van A. S. 3 keer in de borst gestoken, waarbij hij dusdanig veel bloed verloor zodat hij nog voor aankomst in het ziekenhuis overleed (CGVS-vragenlijst: vraag 5, p.3 en CGVS, gehoorverslag p.11-12). Welnu, uw oudste zoon H.verklaarde echter in het kader van zijn asielaanvraag, tot twee keer toe, dat uw echtgenoot, S. A. reeds in 1993 (nota bene op 3 mei) overleed en dit tijdens de oorlog (Verklaring DVZ, H. A., vraag 11. Nom du père: "A. S., dcd 1993" en CGVS, gehoorverslag H. A., dd.13.10.2009, p.2). U werd aan het einde van uw uitgebreid asielgehoor door het Commissariaat-generaal geconfronteerd met de verklaringen van uw oudste zoon, maar u slaagt er – evenmin als uw 2 andere zonen - niet in om enige plausibele uitleg te geven voor de manifeste tegenstrijdigheid. Zo verklaart u (CGVS, gehoorverslag p. 22) dat uw zoon (ten tijde van zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties) nog een kind was, dat het onmogelijk was dat hij zulks zou verklaard hebben en ten slotte beroept u zich op eigen geheugenproblemen, die door geen enkel

medisch expertiseverslag gestaafd worden, maar sowieso niet weerhouden kunnen worden daar het ging om verklaringen van uw zoon en niet van uzelf. Eerder tijdens uw asielgehoor werd u de vraag gesteld hoe oud uw echtgenoot was toen hij stierf, waarop u in eerste instantie - en spontaan - antwoordde (CGVS, p.5) dat hij 35 jaar oud was. U wilde meteen daarop uw antwoord corrigeren, maar u slaagde er niet in de leeftijd van uw man te noemen, waarop u de protection officer verzocht om zelf de leeftijd te bepalen op basis van de geboortedatum van uw man (1958) en zijn zogenaamd jaar van overlijden (2011). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u en uw oudste zoon H. het onmiskenbaar over dezelfde vader hadden. Zo werd u gevraagd of u kinderen had met uw man, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p.3) en onder meer de naam van uw oudste zoon H. noemde. Om er zeker van te zijn dat er geen sprake zou kunnen zijn van enige begripsverwarring, werd u nog gevraagd of A. S. effectief de vader was van uw 3 zonen, waarop u eveneens bevestigend antwoordde (CGVS, p.3). Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen, mag geconcludeerd worden dat het door u ingeroepen vervolgingsfeit van 3 mei 2011, waarvan u verklaarde dat uw wettige echtgenoot erbij om het leven kwam, in werkelijkheid niet heeft plaatsgevonden. Bijgevolg kan deze zogenaamde gebeurtenis als een dusdanig manifest frauduleus element beschouwd worden, zodat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen en uw gehele asielrelaas.

In het licht van de hiervoor gedane vaststelling kan nog opgemerkt worden dat u geen enkel geldig identiteitsdocument hebt voorgelegd aan de Belgische asielinstanties.

U verklaart (CGVS, p.4) dat uw Armeens paspoort in beslag werd genomen door handlangers van A.S., in casu de centrale persoon in het asielrelaas van zowel uw oudste zoon als uzelf, en dit zou gebeurd zijn op 7 november 2010. Op basis van het bij u vastgestelde totale gebrek aan geloofwaardigheid, kan er sterk aan getwijfeld worden dat dit incident op 7 november 2010 daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u doelbewust uw belangrijkste identiteitsdocument, in casu uw Armeens paspoort, hebt verborgen gehouden voor de bevoegde Belgische instanties. Deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Behalve enig geldig identiteitsdocument, legde u geen enkel ander document voor.

Op basis van de hiervoor beschreven vaststellingen dient te worden besloten dat u er geenszins in slaagt het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Daarnaast voert verzoekster aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte weigerde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen aangezien verzoekster wel degelijk gevaar loopt in Armenië. Zij werd bedreigd door mensen die tot het Armeense misdadarmilieu behoren, die banden hebben met de autoriteiten en die er niet voor terugdeinzen om extreem geweld te gebruiken. Verzoekster is ervan overtuigd dat de autoriteiten haar onvoldoende bescherming kunnen bieden. Verzoeksters verklaringen aangaande het overlijden van haar echtgenoot zijn eerlijk en oprecht en de tegenstrijdigheid met de verklaringen van haar oudste zoon dienaangaande moeten gebaseerd zijn op een vergissing. Verder heeft de commissaris-generaal te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden waarin verzoekster in Armenië leefde.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat zij bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In de bestreden beslissing werd een manifeste beoordelingsfout begaan.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet

verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas aangezien een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar verklaringen en die van haar oudste zoon H.A. aangaande het tijdstip en de omstandigheden van overlijden van hun echtgenoot/vader. Verzoekster verklaarde immers dat haar echtgenoot S.A. op 3 mei 2011 door de handlangers van A.S. drie keer in de borst werd gestoken, waardoor hij nog voor aankomst in het ziekenhuis overleed. Verzoeksters zoon H.A. verklaarde echter tot tweemaal toe dat zijn vader S.A. in 1993 overleed tijdens de oorlog. Verzoekster haalt geen enkel concreet element aan dat deze tegenstrijdigheid kan verklaren, maar beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen. Aldus slaagt zij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Waar verzoekster opmerkt dat zij bewijzen tracht te verzamelen die aantonen dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid, stelt de Raad vast dat zij tot op heden niets ontvangen heeft.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheid vindt haar grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op het feit dat rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen.

De opmerking dat de autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden is niet dienstig nu verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

2.2.2.2. Verzoekster steunt haar vraag voor subsidiaire bescherming volledig op haar asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in haar asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER